

א) דל עף ק: 55 : 15 : ב"מ
 מג. פסחים לז. א) ב"מ
 טו. א) שם נה. ד) ונקמן
 קט. א) ו"ע מוס' לקמן
 קד: ד"ה חזן ו' ב"מ ד:
 ו"ע' לקמן קד: חוס' ד"ה
 נתן. א) [ש"ך לעמוד
 הקוד"א] ח' ו"ה דאמר,
 ט) ו"ל כשעטת עמנו,
 י) ושבע על השמי כסף
 ואח"כ הוה על פרוטה
 יתר על הפרוטה שהוה
 ככר א"ג א"ר שטענו ב'
 כסף והוה הכל וכפר
 פרוטה אחת ושבע אפילו
 על הפרוטה כספ. העמק
 מתלמי גרסאות,

הגרות הב"ח

א) במשנה אחריו אפילו
 למי:

מוסף רש"י

ופנחיא בעלמא. לטון
 שמוק, כלס שכולה
 מוטו בלחם חסוב כדי
 שלא יגלוהו הימנו (בבוח
 א) עושין אמה
 בפירות. נתנין מעות
 בלמנה כשעל של עכשו
 שולא כשוק על מנת
 לקבל פירות אפילו יוקירו
 חטין ואין עושין אמה
 בדמים. לפסוק על
 הפירות כדי לקבל דמי
 לכשיקרו, דכין דחוי יתיב
 חוץ שקיל מחי כריתא
 (ב"מ טו.) יוליכנו אחריו
 אפילו למדי. אם הוה
 שנסע לשקר, ללא הוה
 ליה כפרה עד שחזרנו
 לידו ממש ולא לשלוח,
 כדכתיב (דברים ה) ונתן
 לאשר אשם לו (ב"מ נה.)
 נתן לו את הקרן. לאמר
 שנסע והוה ונתחייב קרן
 ומומש, ונשבע לו על
 החומש. שחזר וכפר את
 החומש ואמר נתמי לך
 ומושם והוה (נ"ד טז.)

רבינו חננאל

מתני. הגזול את חבריו
 שוה פרוטה וכול. דייקין
 מתניין דקתני ונשבע,
 דוקא נשבע הוא דבעי
 לאמטייה בתריה, אפילו
 למדי, אבל לא נשבע לא.

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

קג.

עין משפט
גד מצוה

אין כופין אם המוכר. לתזור ולכתוב שטר מכירה אחר ללוקח שהיה
 לו להטנות ולהודיעו כתוב שטרי בשם ריש גלותא שאם יאלו עסיקין
 ארצה להם שהוא של ריש גלותא וכתוב לי שטר אחר בשמי שלא
 יצאו היום או למחר יורשי ראש גולה לתוצעה ממני: ופנחיא

HebrewBooks.org © Moznanim Publishers. No commercial use allowed.

אין כופין את המוכר למכור זימנא אחריתי
 ואם אמר לו על מנת כופין את המוכר
 למכור אמר מר הלוקח שדה בשם חבריו
 אין כופין את המוכר למכור זימנא אחריתי
 פשיטא מהו דתימא מצי א"ל מידע ידעת
 דאנא לנפשאי שקילנא ופנחיא בעלמא הוא
 דקבעינא וזווי בכדי לא שדינא אלא אדעתא
 דכתב ליה שטרא אחריןא קא משמע לן
 דאמר ליה עניינא עבדי לך בהדי ההוא רזובנת
 ליה בשמיה ויכתוב לך שטרא אחריןא ואם
 אמר לו על מנת כופין את המוכר למכור
 פשיטא לא צריכא דאמר להו לסהדי קמיה
 דידיה חזו דשטרא אחריןא קא בעינא מהו
 דתימא מצי א"ל אמיןא שטרא מהיאך דקא
 שקלת בשמיה קאמרת קא משמע לן דאמר
 ליה להכי טרחי ואמרי להו לעדים קמך
 דמינך הוא דקא בעינא רב כהנא יהב זוזא
 אכיתנא לסוף אייקר כיתנא ובניה מרוותיה
 דכיתנא אתא לקמיה דרב א"ל מה אעביד
 איזיל אישקיל וזוזא א"ל אי כי קא ובני אמרי
 האי כיתנא דכהנא הוא זיל שקול ואי לא
 לא תשקול כמאן כבני מערבא דאמרי מי
 הודיעו לבעל חטין שיקנה חטין לבעל מעות
 אטו מי יהיב רב כהנא ארבע ושקיל תמיני
 כיתנא ממילא הוא דאייקר מיגזול גזולה
 ותנן כל הגזולין משלמין בשעת הגזולה
 אמרי התם אמנה הואי ולא משכיה רב כהנא
 לכיתנא ורב למעמיה דאמר רב עושין
 אמנה בפירות ואין עושין אמנה בדמים:
מתני' הגזול את חבריו שוה פרוטה
 ונשבע לו יוליכנו אחריו א) למדי יתן לא
 לבנו ולא לשלוחו א) אבל נתן לשליח בית
 דין ואם מת יחזיר ליורשיו ונתן לו את
 הקרן ולא נתן לו את החומש מחל לו על
 הקרן ולא מחל לו על החומש מחל לו על זה
 ועל זה א) חוץ מפחות שוה פרוטה בקרן אינו
 צריך לילך אחריו ונתן לו את החומש ולא
 נתן לו את הקרן מחל לו על החומש ולא
 מחל לו על הקרן מחל לו על זה ועל זה
 חוץ משוה פרוטה בקרן צריך לילך אחריו
 ונתן לו את הקרן ונשבע לו על החומש
 הרי

בגון דאודעיניהו ודרידיה ואודעיניהו נמי אסהדי. תימא אם כן
 אמאי לריך לדחוק את ריש גלותא שיכתוב לו שטר יכתבו
 לו עדים כיון שידעין שהוא קונה לעמנו וי"ל כגון ללא צעו עדים
 למיכתב ליה שטרא אחריןא: **יהב** זווי אבריתנא. השמא ס"ד
 דאיירי דמשך נמי ופקדון בעלמא הוא
 דהוי גביה: **כמאן** כבני מערבא
 דאמרי מי הודיעו לבעל חטין ב'ו'.
 כלומר ומשום הכי אי לאו דאודעיה
 ללוקח כי קמזבין דהאי כיתנא
 דכהנא הוא נמצא דכהנא לא קני
 להנכו מעות דאיניהו לאו אדעתא
 דהכי יהבו ליה מעותיו ואי שקיל
 כהנא מידי דמרוותיהו ה"ל כאליו
 מדידהו יהבו ליה ומחו כרביב:
התם אמנה הוא. פי' בקונטרס
 שנתן להם המעות בלמנה
 ולא היה להם פשתן כשקבלו המעות
 וקשה דאם כן היכי מסיק רב
 לטעמיה והא בכה"ג אפילו רבי ינאי
 מודה דאסור לקבל המעות כיון שלא
 היה לו פירות בלמנה שעה שהוא
 פוסק עמו דהא דלמר ר' ינאי מה לי
 הן מה לי דמיהן היינו דוקא כשיש
 לו פירות בלמנה שעה שהוא פוסק
 עמו ורב אפילו בכה"ג אסור לקבל
 מעות ללא פירות דוקא דהא כפרק
 אלוהו נשך (ב"מ דף טו. וס"ג) מיימי
 דרבי ינאי אצרייתא דנבי אושעיל
 דהיה נשח בחדו מנה והלך על
 גורנו ואמר לו תן לי מעות שאני
 רוזה ליקח בהן חטין אמר ליה חטין
 יש לי כו' עד וכו' יש לו מותר אין
 לו אסור וקאמר התם ש"מ איתא לר'
 ינאי דלמר מה לי הן מה לי דמיהן
 משמע דר' ינאי דוקא כי יש לו מותר
 ובכה"ג פליג רב ומהוה יש ליישב פי'
 הקונטרס דהתם דוקא דלאירי
 בהלוואה לא שרי רבי ינאי אלא כשיש
 לו פירות דוקא אבל זביני אמר התם
 דפוסקין על שער ששוק אפילו אין
 לו והיינו אמנה בפירות ומה שפירש
 בקונטרס (התם) דרבי ינאי מתיר
 דמיהן שאין מעות ממש אלא דוקא
 פירות דומיא דההיא דצרייתא דין
 דמי חטום לין דין שמן שמן דמי
 יין דלא מחזי כרביב אבל מעות
 אסור אין נראה דהכא כשמעמין
 מוכחא דאפילו זוזי מותר לקבל והלכה
 כרבי ינאי כדמוכח התם:
הגזול מחבירו שוה פרוטה ונשבע
 ב'ו'. כגון שנסע מעמנו
 דאין ב"ד משביעין אלא בטענת שתי
 כסף והודאה שוה פרוטה ואפילו

קב א מ"י פ"ב מהלכות
 שולחן וזמפין הלכה
 ה סמג עשין פב טו"ע
 ח"מ סי' קפד סעיף ב:
 קב ב טו"ע י"ד סי'
 קטע סעיף א:
 קב ג מ"י פ"ז מהלכות
 גזילה הלכה ט סמג
 עשין עג טו"ע ע"מ סי'
 שסו סעיף א:
 קה ד ה מ"י שם הלכה י
 טו"ע ע"מ סעיף ב:
 קו ו מ"י שם פ"ח הל"א
 טו"ע ע"מ סעיף ד:
 קז ז ה מ"י שם פ"ח הל'
 יא סמג ע"מ טו"ע
 קח ט י מ"י שם טו"ע
 ע"מ סעיף ב:
 ע"מ סעיף ב:

א) שצבועה עמנו מייחייב חומש כדמוכח בשליה פירקין וצמק' שבעות
 (דף לו:) נתן נמי שבעת הפקדון נוהגת בלגשים וצנשים בפני ב"ד
 ושלא בפני ב"ד [מפי עמנו] א"ג מייירי בטענו שמי כסף והודה לו
 שוה פרוטה: **אבל** נתן לשליח ב"ד. פי' הקונטרס מפני תקנת
 השבים שלא נמייצנו להוליא מנה צבולאת הדרך משמע מתוך
 פירושו דנותנו לשליח ב"ד והוא שומרנו צידו עד שיצא לנגזל ואין
 נראה חדא דלישנא לא משמע הכי דאמאי נקט שליח ב"ד הל"ל אם יש
 ב"ד שם נתן לב"ד ועוד דלמר בגמ' (דף קד.) שליח ב"ד פסיקא ליה
 מילתא ל"ש עשאו נגזל ל"ש עשאו גזלן להוליק לנגזל ועוד אמאי קאמר בגמ'
 דלא מיתוקמא מתני' כר' טרפון והא כפרק המפקד (ב"מ דף לו:
 וס) פריך אמילתא דר' טרפון ושקלי ליה כולהו ואילו ומשני תני ויניח וע"כ
 ציד בית דין קאמר כי הא דר' אלעזר בר לרזק דמסיק אליבא
 דר' טרפון ועוד בגמ' אמאי איצטרך לתתוי דרבי אלעזר ממנתיתין ה"מ
 לתתוי ע"כ נראה דמתני' איירי לענין אחריות הדרך דמיפטר כשינתן
 לשליח ב"ד ויש לו כפרה מיד ואין צריך לו להמתין עד שיגיע ליד
 הנגזל כיון שקבלו שליח ב"ד אבל בתקנתא זו לא איירי מתניתין כלל:
ואם מת יחזיר אבניו. נראה דאתא לאשמועינן דאפילו ליורשים יוליק
 למדי א"ג אתא למימר דאין חילוק בין שהנגזל קיים בין שהוא מת
 לענין קרן חומש ואשם כי היכי דש חילוק בגזולין בין הוא לבניו דבניו
 אין משלמין חומש על גזל אביהם קמ"ל דלענין נגזל אין חילוק:
 מניח